

عنوان مقاله:

هنجاریابی مقیاس خودانگاره بدنی در دانش آموزان دختر متوسطه اول شهر تهران

محل انتشار:

مجله عصب روانشناسی بالینی ورزشی، دوره 2، شماره 3 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 0

نویسندگان:

سارا کاشانی وحید - Ph.D. Student in Psychology, North Tehran Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran

علیرضا محمدی آریا - Assistant Professor, Preschool Department, Educational Sciences and Social Welfare, University of Social Welfare and Rehabilitation Sciences, Tehran, Iran and Visiting Assistant Professor, Department of Psychology, North Tehran Branch, Islamic Azad University

خدیجه ابوالعالی الحسینی - Professor, Department of Psychology North Tehran Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran

خلاصه مقاله:

زمینه و هدف: خودانگاره بدنی یک مفهوم مهم است در درک روانشناختی دانش آموزان نوجوان، به خصوص دختران، در مواجهه با نگرانی های مربوط به تصویر بدن و مسائل مرتبط در اختلال هایی مانند اختلال های خوردن و بدریختی بدن است. هدف این پژوهش هنجاریابی مقیاس خودانگاره بدنی در دانش آموزان دختر مقطع متوسطه اول شهر تهران بود. روش: این پژوهش مطالعه ای توصیفی از نوع هنجاریابی با روش تحلیل عاملی تأییدی بود؛ جامعه آماری مطالعه حاضر شامل دانش آموزان دختر مقطع متوسطه اول شهر تهران در سال ۱۴۰۰-۱۴۰۱ بود که به روش نمونه گیری خوشه ای چندمرحله ای انتخاب شدند و پرسشنامه خودانگاره بدنی (روو و همکاران، ۱۹۹۹)، را به صورت آنلاین تکمیل کردند. برای تحلیل داده ها از تحلیل عاملی تأییدی با نرم افزار SmartPLS^۳ استفاده شد. یافته ها: نتایج نشان داد که پرسشنامه خودانگاره بدنی به طور کلی دارای هفت خرده مقیاس است. همسانی درونی هرکدام از خرده مقیاس های ارزیابی کلی از ظاهر (۰/۹۰) سرمایه گذاری در آرمان ها (۰/۷۸)، ارزیابی سلامت و تناسب اندام (۰/۸۴)، توجه به آراستگی (۰/۹۱)، ارزیابی قد (۰/۸۹)، ارزیابی چاقی/لاغری (۰/۹۲)، تاثیر منفی (۰/۷۵) و وابستگی/ثبات (۰/۷۹) در دامنه مطلوب به دست آمد. همچنین ضریب پایایی بازآزمایی این آزمون در بازه زمانی دوهفته ای برای نمونه ای ۵۰ نفری از شرکت کنندگان ۰/۸۳ و برای خرده مقیاس ها در دامنه ۰/۶۵ تا ۰/۹۲ به دست آمد. علاوه براین روایی واگرا، همگرا، پایایی ترکیبی این آزمون نیز مطلوب بود. همچنین نتایج نشان داد که تفاوت معناداری بین خودانگاره بدنی دانش آموزان ورزشکار و غیرورزشکار وجود داشت ($T=۳/۲۴=۰/۰۱$). نتیجه گیری: پژوهش حاضر نشان داد که مقیاس خودانگاره بدنی در دانش آموزان دختر متوسطه اول شهر تهران قابل هنجاریابی است. این ابزار مناسبی برای اندازه گیری و درک بهتر تصویر بدن در این گروه جوانان است و می تواند در تحقیقات و مداخلات آینده جهت ارتقای تصویر بدن و روانشناختی دانش آموزان دختر مورد استفاده قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

Body Self-image, Psychometrics, تصویر بدنی خود، روانسنجی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1777648>

